

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka, Mgr. Radovana Havelce, JUDr. Zdeňka Kühna a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **R. B. Ch.**, zastoupeného JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou se sídlem Praha 1, Žitná 45, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 13. 12. 2007, č. j. 29 Az 21/2007 - 59,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce jako stěžovatel brojí včas podanou kasační stížností proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 8. 2. 2007, č. j. OAM-298/VL-07-P07-2006. Tímto rozhodnutím mu nebyla udělena mezinárodní ochrana z důvodu nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Krajský soud dospěl v napadeném rozsudku k závěru, že ačkoli se správní orgán daným případem zabýval pečlivě, nelze ani po třech provedených řízeních s určitostí stanovit samotnou identitu stěžovatele. Soud to demonstroval na příkladu tří různých verzí opatření cestovního pasu stěžovatele, vycházejících z jeho výpovědí. Rovněž popis cesty stěžovatele do ČR vykazuje známky nesrovnalostí, dále také počet osob, k nimž má stěžovatel závazky, stejně jako členství stěžovatele ve straně RDR. Krajský soud vyslovil názor, že se jedná o naprosto jednoznačné a rozhodující informace o životě stěžovatele, které nemohou mít souvislost s lepší či horší pamětí dotazovaného (stěžovatele). Zjištěné rozpory tedy vyhodnotil jako výmluvy, neboť stěžovatel přesvědčivě nezduvodnil, proč dříve nevypovídal pravdivě. Stěžovatel byl shledán soudem nevěrohodným s odkazem na

judikát - rozsudek Vrchního soudu v Praze sp. zn. 5 A 746/2000 ze dne 29. 1. 2002. Krajský soud se rovněž vypořádal s aplikací § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu s tím, že žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany je účelová s odkazem na možnou (a stěžovatelem nevyužitou) aplikaci zákona o pobytu cizinců. Pokud se týká zpráv předaných při jednání soudu ve francouzštině, tyto nepřeložil krajský soud do češtiny a nevzal v úvahu, ačkoli dle tvrzení žalobce dokládají nadále nedobrou situaci v zemi původu, nadto nebylo soudu upřesněno, v čem konkrétně by mohl být v souvislosti s nedobrou situací v zemi původu žalobce zásadním způsobem osobně ohrožen.

Stěžovatel proti tomu v kasační stížnosti [odkazující se na ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“] zejména namítl, že od samého vstupu na území ČR vystupoval pod stejným jménem, ačkoli přicestoval na cizí pas. Má však zato, že nikdo nezjišťoval, proč tak učinil, potažmo zda v době opuštění země původu byl vůbec tamější státní aparát schopný takový cestovní pas vydat. Rozpory v počtu dětí, tedy zda se jednalo o děti vlastní či jen na něj odkázané výživou, popř. v příbuzenském vztahu, rovněž nebyly objasněny. Z těchto neobjasněných skutečností nelze, dle názoru stěžovatele, dovozovat jeho nevěrohodnost. Stěžovatel vytýká žalovanému a potažmo soudu, že „slovíčkaření“ (kupř. cestovat přes Německo neznamená – jak dovodil krajský soud – „v Německu být“), nepřesné překlady, nepochopení otázek a špatná formulace odpovědí způsobily nesprávný závěr o jeho nedůvěryhodnosti. Stěžovatel krajskému soudu vytkl rovněž to, že zjišťoval situaci v zemi jeho původu pouze k datu podání žádosti o mezinárodní ochranu, nikoli však také k datu ukončení správního řízení. Stěžovatel zdůraznil podání své žádosti z důvodu náboženských, politických a etnických a požádal, aby bylo ve věci nařízeno jednání. V doplnění kasační stížnosti krajskému soudu vytknul neprovedení důkazů, týkajících se aktuálního stavu lidských práv v zemi původu stěžovatele.

Po shledání přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud musel zabývat její přijatelností ve smyslu § 104a s. ř. s., tedy otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu zdejší soud pro stručnost odkazuje např. na svoje usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, dostupné na www.nssoud.cz. V tomto rozhodnutí shledal mj. jako jeden z možných případů přijatelnosti kasační stížnosti situaci, kdy by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu zjištěno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

S ohledem na ochranu veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob je navíc vhodné připomenout, že v případě řízení o kasační stížnosti byla soudní procesní ochrana stěžovateli již jednou poskytnuta individuálním projednáním jeho věci na úrovni krajského soudu, a to v plné jurisdikci. Další procesní postup v rámci správního soudnictví nezvyšuje automaticky míru právní ochrany.

V daném případě se žalovaný i krajský soud ve svých rozhodnutích zabývali v první řadě existencí azylově relevantního důvodu ve smyslu § 12 zákona o azylu (k prokázání tohoto zákonného důvodu směřuje i kasační stížnost). K tomu je třeba uvést, že podle judikatury Nejvyššího správního soudu, například podle rozsudku ze dne 19. 2. 2004, č. j. 7 Azs 38/2003 - 37 (na www.nssoud.cz) „za pronásledování ve smyslu § 12 zákona

č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., je nutno považovat pouze takové ohrožení života či svobody, které je trpěné, podporované či prováděné státní mocí...“ . Stěžovatel byl ze strany žalovaného podroben dokonce třem řízením ve věci azylu, resp. mezinárodní ochrany, což dokládá, že žalovaný se skutečně snažil zjistit, zda u stěžovatele jsou dány azylově relevantní důvody a zda tyto důvody mají podklad ve skutečnostech, které stěžovatel tvrdí. V rámci tohoto procesu však žalovaný oprávněně nedospěl k závěru o naplnění azylově relevantních důvodů, když jeho kognice zůstala „v půli cesty“, neboť vyslovil, že na stěžovatele je třeba hledět jako na osobu nevěrohodnou. Lze v této souvislosti zmínit rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2005, č. j. 4 Azs 409/2004 - 69 (č. 28/2003 Sb. NSS), dle kterého „*pouhé obecné tvrzení o pronásledování pro příslušnost k určité náboženské sektě, které žadatel o udělení azylu nijak konkrétně nedoloží a které ani jinak nevyplývá z existujících dokumentů o situaci v domovské zemi, nelze považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb.*“ V daném případě je dle názoru Nejvyššího správního soudu posouzení věrohodnosti žadatele o udělení azylu výsledkem celkového hodnotícího procesu a úvah žalovaného o osobnosti žadatele s přihlédnutím k míře reálnosti, resp. věrohodnosti jím tvrzených důvodů odchodu ze země původu v konfrontaci s obecnými informacemi o situaci v zemi původu. Rozhodující pro závěr o nevěrohodnosti žadatele nemohou být jen některé dílčí nepřesnosti nebo pouhým omylem vysvětlitelné nejasnosti v tvrzeních žadatele, nýbrž jen zásadní rozpory v jeho výpovědích, které správní orgán shledá. Ze spisu jasně vyplývá, že stěžovatel svými výpověďmi spadá právě do skupiny naznačené na druhém místě. Nevěrohodnost tvrzení, zejména vzhledem k jejich rozporuplnosti, totiž objektivně znemožnila žalovanému shledat u stěžovatele podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) a b) zákona o azyl. Z obsahu správního spisu je rovněž zcela zřejmé, že žalovaný vyvinul dostatečné úsilí zjistit, zda u stěžovatele existují azylově relevantní důvody. Je dále zřejmé, že stěžovatel svými rozporuplnými výpověďmi založil úsudek žalovaného o nevěrohodnosti svých tvrzení. Stěžovatelem předestřené nedostatky ve zjišťování skutkového stavu měl vždy možnost v pohovorech namítnout a uvést na pravou míru; nadto celá azylová procedura je dostatečně časově dlouhá k případnému doplnění důvodů relevantních k žádosti o udělení azylu. Je třeba dodat, že žalovaný nemá zákonnou povinnost domýšlet okolnosti stěžovatelem v pohovoru neuvedených.

K výtce stěžovatele stran zjišťování situace v zemi původu ke dni vydání rozhodnutí žalovaného Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovateli byl dne 22. 12. 2006 předložen seznam podkladů pro rozhodnutí žalovaného k nahlédnutí a případnému vyjádření. Stěžovatel tedy měl možnost se seznámit se skutkovými zjištěními, vyjádřit se k nim, případně navrhnout jejich doplnění, což však nevyužil a tento procesní úkon stvrdil svým podpisem. Za tohoto stavu je třeba této stěžovatelově výtce nepřisvědčit, v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2003, č. j. 3 Azs 23/2003 - 61 (na www.nssoud.cz), kde se uvádí, že „*žadatel o azyl musí uvést skutečnosti a důvody, pro které o azyl žádá, již ve správním řízení. Pokud nežádá o udělení humanitárního azylu v řízení před správním orgánem, resp. neuvede důvody hodné zvláštního zřetele, které by mohl vzít správní orgán v úvahu při rozhodování o udělení humanitárního azylu podle ustanovení § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, nemůže k jejich případnému uplatnění až v žalobě či v kasační stížnosti soud přiblížit.*“ Za této situace je správný i postup krajského soudu, který dokazování v podkladech o zemi původu nedoplnil a tento svůj postup náležitě zdůvodnil;

pro dokazování v řízení před krajským soudem totiž platí, že soud může zopakovat nebo doplnit důkazy provedené správním orgánem (§ 77 odst. 2 věta první s. ř. s.).

K požadavku stěžovatele na nařízení jednání ve věci kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud odkazuje na § 109 odst. 1 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání. Pouze považuje-li to za vhodné nebo provádí-li dokazování, nařídí k projednání kasační stížnosti jednání. V projednávané věci však důvod pro nařízení jednání neshledal, neboť kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost (neprojednal ji meritorně).

Jak patrně, ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky stěžovatele. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele a jde proto, ve smyslu § 104a s. ř. s., o kasační stížnost nepřijatelnou.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 3, ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. dubna 2008

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu